

Пъкъ и кой можеше да повърва, че Келешъ Асанъ ще срещне по-голѣми майстори отъ себе си!

Разбушувалия пожаръ скоро привлече вниманието на туку що пробуденитѣ селяни. Кървави огнени езици, размѣсени съ димъ, виеха се високо въ небето и обаждаха за онова, що бѣ се случило. Но никой въ село Делва не можеше да ги разбере. Една мисълъ се носѣше у селянитѣ: — че Келешъ Асанъ и Али Чаушъ сж извършили още едно грозно дѣло . . . Сега тѣ сж се промъкнали презъ горитѣ като два звѣра, отминали сж — за да продължатъ другадѣ страшната си работа. И оплакаха селянитѣ Кочовица, снахитѣ, децата, оплакаха Кочо и синоветѣ му. Новъ страхъ обхвана душитѣ на всички. А руситѣ все още бѣха далече. Края не се виждаше . . .

Слънцето силно припече надъ Шарко. Той облещи очи и едва-едва се отмъкна на две-три крачки до единъ шумакъ, подслони се и отново се сви на колело. Тука, укритъ отъ свѣта, можеше необезпокояванъ да чака края на мжкитѣ си. Кочовия ратай, който последенъ се оттегляше, видѣ го и го съжали. Не за първи пжтъ го виждаше въ господарската кжца. Познаваше го и знаеше, колко ценно куче е.

За чудо — на втория день отъ случката Шарко, вмѣсто да умре, решилъ да се върне дома. Куче и котка иматъ по деветъ души. Останалото е известно.

Единъ день следъ Шарковото връщане дойдоха си дома и чичо Стоименъ съ даскалъ Димитъръ. Нечаканъ, слънчевъ празникъ настана за всички насъ. Баба и тета проклеха своето нетърпение и своята безумна скръбъ . . .

